

is. Mire végzett, a magabiztos tartást ismét a görcsös fájdalom és elesettség váltotta fel.

— Halott virágok — suttogta fojtottan, idegen kiejtéssel. Remegő kezével a magnóra mutatott. Sokat látott szeméből végre akadálytalanul előtörhettek könnyei.

— Halott virágok — ismételte Adrian bólintva. Aztán egy hirtelen mozdulattal előrántotta a kis tört, melyet időközben már kihúzott rejtett tokjából. A napfényben vakítóan szikrázó penge láttán az idegen szemei kikerekedtek, annyira, hogy a döbbenet az egész arcát két óriásira tágult, rémült szemmé változtatta.

Pedig Adrian nem akart visszaélni a másik bajtársi gesztusával. Fellelégezve nagyot káromkodott, és kését a legközelebbi fába vágta. A penge zizegve fúródott a páratól szivacsos kéregbe. Egy pillanattal bűvölni nézték a rezgő fegyvert, miközben mindketten valami nagy-nagy megkönnyebbülésfélét éreztek. Adrian a megkezdett konzervre mutatott, mire a másik bólintott, és leültek egymás mellé.

És ahogy ott a lövészárkba lógatott lábbal békésen falták a konzervet, a tisztás fölött váratlanul óriási, valószínűtlenül tarka lepkék jelentek meg. Kibájtak, üvöltöttek és bömböltek, míg végül az egész őserdő egyetlen gigászi sikollyá változott. És ebben benne volt minden: az elevenen eléggő emberroncok állati üvöltése, a halálra k inzott gyermekeik láttán fékezhetetlenné váló, háborodott anyák panaszos nyüzszítése, a brutálisan legyilkoltak utolsó, befejezhetetlen félmondata, és minden és minden...

Az egész jövő.

SCHÉNER MIHÁLY RAJZA